

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1691/2018
31.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., кога заступа Негован Живковић, адвокат из ..., против тужене ББ са седиштем у ..., коју заступа Тихомир Крстић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3132/17 од 02.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3132/17 од 02.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 број 12/17 од 14.06.2017. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број ../16 од 28.12.2016. године, којим се отказује уговор о раду број ../13 од 07.05.2013. године, а тужени је обавезан да тужиоца врати на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 број 3132/17 од 02.11.2017. године, жалба тужене одбијена је као неоснована, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. и 2. и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану ревизију у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. ЗПП на које ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревидент се позива на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. ЗПП, али не указује о којој повреди се конкретно ради, па је без утицаја на одлучивање у ревизијском поступку.

Ревидент се позива и на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није ревизијски разлог према одредбама чл. 407. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у правноснажно окончаном поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду број ../13 од 07.05.2013. године на радном месту ложача. У моменту добијања отказа уговора о раду имао је навршених 30 година, 8 месеци и 26 дана радног стажа. Тужени је донео нови Правилник о унутрашњој систематизацији и организацији радних места број ../16 од 24.11.2016. године, којим је радно место тужиоца, ложач – домар, укинута, односно од дана доношења новог акта о систематизацији ово радно место више не постоји.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запосленом може престати радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављање одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Међутим, одредбом члана 39. став 1. тачка 6. Посебног колективног уговора за установе културе, чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајна јединица локалне самоуправе, прописано је да послодавац не може да откаже уговор о раду запосленом за чијим радом је престала потреба, без његове сагласности и то запосленом мушкарцу који има најмање 30 година стажа осигурања, осим ако испуњава један од услова за пензију у складу са законом.

У конкретној ситуацији, правилан је закључак нижестепених судова да је побијано решење тужене о отказу уговора о раду незаконито јер је донето противно одредби члана 39. Посебног колективног уговора за установе културе.

Тачни су ревизијски наводи да је одредбом члана 4. став 1. и 2. Закона о раду предвиђено да Општи и Посебни колективни уговори морају бити у сагласности са законом.

Колективни уговор код послодавца, Правилник о раду и уговор о раду, морају бити у сагласности са законом, а код послодавца из члана 256. и 257. овог закона и са Општим и Посебним колективним уговором.

То значи да се Општим и Посебним колективним уговором код послодавца, Правилником о раду и Уговором о раду не може предвидети мањи обим права од онога који је прописан Законом о раду. Али, уколико је обим права овим правним актима повољнији за запосленог, онда се примењују та акта.

У моменту добијања отказа, тужилац је имао навршених 30 година, 11 месеци и 23 радна дана, па је решење о отказу, као што то правилно закључују нижестепени судови противно члану 39. став 1. тачка 6. важећег Посебног колективног уговора за установе културе.

На основу изложеног, како се осталим наводима ревизије правилност побијане пресуде не доводи у сумњу, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом чл. 165. став 2. у вези са чл. 153. ЗПП према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић